

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne **6. října 2021** v senátě složeném z jeho předsedy Mgr. Romana Kafky a přísedících Vojtěcha Kundraty a Josefa Marka,

takto:

Obžalovaná

M. L., nar. XXXXX ve XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX, naposledy zaměstnaná jako XXXXX, t. č. **ve výkonu vazby** ve Vazební věznici XXXXX,

je vinna, že

dne 15. 3. 2021 v době kolem 22:30 hod. v Brně, v bytě č. 212 v 1. patře ubytovny v ulici Cejl 71, po předchozí slovní rozepři a vzájemném fyzickém konfliktu s jejím druhem, poškozeným M. Z., nar. XXXXX, záměrně jedenkrát bodla poškozeného kuchyňským nožem o délce čepele 18 cm do levé strany krku, čímž mu způsobila nekompletní přerážnutí levé podklíčkové tepny a krční žíly s průhledem do dutiny hrudní vlevo a následným masivním krvácením do dutiny hrudní, které vedlo k jeho smrti, přičemž jednala s vědomím, že mu takovým útokem může způsobit život ohrožující zranění a s možností jeho způsobení tak byla srozuměna,

tedy

jiného úmyslně usmrtila,

čímž spáchala

zločin vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku

a za to se odsuzuje

podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10 (deset) let.**

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se obžalovaná pro výkon trestu zařazuje do věznic **se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku dále k trestu propadnutí věci, a to kuchyňského nože zajištěného jako věcná stopa č. 1 při ohledání místa činu dne 25. 3. 2021.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaná povinna nahradit poškozené A. K., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX, nemajetkovou újmu ve výši 400.000 Kč,

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená A. K., nar. XXXXX, odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Obžaloba státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně kladla obžalované za vinu spáchání zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měla dopustit jednáním popsaným ve výrokové části obžaloby ze dne 16. 7. 2021, doručené zdejšímu soudu dne 20. 7. 2021.
2. Pokud jde o navrhané důkazy, tak soud provedl všechny navrhané důkazy, dle návrhu státního zástupce i obžalované, zastoupené obhájcem, s výjimkou zamítnutí důkazního návrhu obžalované na výslech svědkyně C. Z., což má být taxikářka, která vozívala obžalovanou s poškozeným a mohla by se vyjádřit ke zraněním na těle obžalované a jejich vzniku. Jak bude z níže popsaných důkazů zřejmé, soud si opatřil a provedl dostatek důkazů potřebných ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to včetně otázek vzájemného soužití obžalované s poškozeným, jejich vzájemného napadání se a má dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci. Navrhovaný důkazní prostředek spočívající ve výslechu další osoby, nikoliv zcela blízké, která by se měla vyjádřit k již vyřešeným otázkám, tak považuje soud I. stupně za důkaz nadbytečný a tak o návrhu i rozhodl. Ostatním důkazním návrhům, včetně výslechu svědků, osobnímu výslechu znalců, opatření dostupných listin k přestupkovým i trestním řízením i poškozeného Z., pak bylo vyhověno.
3. Z výslechu obžalované plyne, že s poškozeným žila asi 5 let, první rok se jednalo víceméně o bezproblémové soužití, později to již bylo horší, poškozený začal více pít i na ni žárlit, postupně se to stupňovalo. Neví přesně příčinu jeho chování, je pravda, že ho jednou podvedla, když byl ve vazbě. Když byl pod vlivem, tak měli i fyzické konflikty, bil ji. Byl i v minulosti stíhaný za její napadení a týrání, ale nebyl za to odsouzený, vzala u soudu tzv. zpět svoji výpověď. Udělala to proto, že ho milovala. Jejich konflikty probíhaly tak, že se hádali, je pravda, že ona ho pak začala provokovat, i ona sama ho napadala, dostal od ní pár facek, měli italskou domácnost, ona sama je taky grázl. Asi 14 dní před projednávanou událostí ho píchla také nožem, zase byl opilý a myslel si,

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Pelikánová

že ho s někým podvedla, stalo se to rovněž na ubytovně. Píchla ho do stejného místa, do krku, nedošlo tehdy k vážnějšímu zranění. V jiném případě ho zase kousla do nosu, bylo to také po jejich žárlivé scéně. Po tom kousnutí do nosu ji i on napadl. Pokud se týká jeho pití, tak většinou pil pivo, a to každý den, někdy i víno. Tvrdý alkohol ne. Ona sama požívala alkohol minimálně. Ke své povaze uvedla, že i ona má impulzivní povahu. Když se jí něco nelíbí, tak to řekne na rovinu. Je pravda, že měla v minulosti i jiné fyzické konflikty, například s jednou bezdomovkyní. Ví, že předchozí konflikty s poškozeným byly řešeny v přestupkovém řízení a nebyl zde dán jejich souhlas k projednání, bylo to proto, že se milovali, měli spolu dítě, ona sama nechtěla, aby byl zavřený. Pořád na něj myslí, i nyní ve vazbě. K jejich soužití dále uvedla, že žili různě po České republice, hlavně po ubytovnách ve Znojmě, Plzni a Brně, krátce i na Slovensku. K projednávané události uvedla, že odpoledne jela autobusem ze zaměstnání, sedla ale do špatného spoje, psala poškozenému, ať na ní počká, že se opozdí, čekal ji se svědky B. a Š. na zastávce. Poškozený ji na to začal vyčítat, že má něco údajně se svým mistrem v zaměstnání, i když to nebyla pravda. Když přijela, tak to na ní i křičel, ale B. a Š. ho uklidňovali. Když se uklidnil, tak si dal pusu, zbytek dne pak proběhl v klidu, šli společně na ubytovnu, a to do jejich pokoje s poškozeným. Byli tam všichni asi do deseti hodin. Ona vypila asi litr vína s colou, poškozený vypil o něco více, navíc už měl popito, když se potkali. B. a Š. asi vypili stejně jako poškozený. Komunikace probíhala normálně, žádný problém tam nebyl. Oba svědci odešli asi v deset večer, možná před desátou. Krátce poté se ještě měli vrátit pro zapomenuté klíče. S poškozeným tak mohli být ještě asi půl hodiny sami, pak na ni začal bez příčiny křičet, šel k ní do kuchyně, začal ji i bít, napřáhl se na ni rukou. Dal jí facku, kterou mu vrátila, potom se začali hádat, vyčítali si, proč se bijí, když mu vrátila úder, tak jí svalil na zem, řekl ji, že je kurva, potom vstala a vzala si ten nůž, byl hned vedle ní v kuchyňském dřezu, stačilo, aby se pro něj natáhla rukou a pak jej bodnula. Bodnutí asi probíhalo ze shora dolů. Nedokáže popsat, jakou užila intenzitu. Nevěděla údajně, kam ho bodá, netušila, že ho to může usmrtit. Poškozený ji po bodnutí řekl, že je to vážné, ať volá hned záchranku, což učinila, svalil se pak na zem a začal chroptět, pak upadl do bezvědomí, snažila se ho probrat, ale nešlo to. Snažila se mu pak dávat ručník na krk a zatlačit ránu, jak ji to radila operátorka na rychlé. Je pravda, že operátorce neřekla, co se stalo, měla strach, nepamatuje si to přesně, co ji říkala. K případným zraněním na svém těle uvedla, že měla na ruce nějaké modřiny a něco i na hlavě, ale to nebylo rozpoznatelné. Měla na těle asi i něco z předchozího období. Je jí to všechno líto a prosí o odpuštění. V kontaktu s matkou poškozeného není, mrzí jí to, nemá odvahu se jí podívat do očí. Na další dotazy dále obžalovaná uvedla, že si není vědoma jiného zranění, které by měla způsobit poškozenému, pokud se něco stalo, tak jen proto, že měla nervy, jinak by si k němu nic nedovolila, měla k němu respekt. Je pravda, že si po cestě autobusem odpoledne psala se svědkyní B., včetně toho, že ji sdělovala, ať na ni není poškozený nasraný, nebo ho sejme, ale svědkyně věděla, jak to myslela, bili se navzájem, i ona je grázl. Je možné, že v telefonním hovoru řekla operátorce, že poškozený přišel odněkud z venku a že už byl zraněný, už si to dále nepamatuje. Když potom mluvila osobně s policií, tak se bála, co bude, že půjde do vězení. Dále uvedla na dotazy obhájce ke svému životu, že její biologický otec tloukl její matku, svým otčímem měla být později i pohlavně zneužita. Rovněž ji různě fyzicky napadal, i matka byla nucena k tomu, aby ji bila. Na středním stupni školy měla být šikanována svými spolužačkami, bylo to ještě předtím než skončila ve výchovném ústavu. Asi do roku 2018 užívala pervitin, potom již výrazně méně, naposledy jej měla asi dva měsíce před skutkem. I před poškozeným měla nějaké vztahy, s nimi problém neměla. Poškozený na ni žárlil, sledoval přes mobil její pohyb, měl přístup i do jejího emailu. Z důvodu jeho žárlivosti, měla v přátelích na sociálních sítích i minimum mužů. Ona sama mu vlezla do telefonu jen několikrát. Zopakovala, že poškozeného podvedla jen v jednom případě. V poslední době měli konflikty skoro každý den, většinou ho ona vyprovokovala, ale dominantnější pak byl on. V minulosti ji napadl, i když byla těhotná, pak se jí omlouval. Většinou se hádali, ona ho provokovala a pak ji napadl, mívala pak modřiny, ona sama si taky ale nenechá nic líbit, je prostě taková, vracela mu to. Před skutkem na ni křičel, ona sama mu nic neřekla, snažila se ho jen uklidnit, myslí si, že to nemělo souvislost s tím odpoledním konfliktem. Dal jí facku, přitiskl ji ke zdi, pak ji

hodil na zem, ona sama mu dala pěstí, snažila se tak bránit, nenechal si líbit její rány a pokračoval v tom, byly tam i kopy do boku a do rukou. Držel ji pak u rohu u kuchyňské linky, sáhla potom rukou do dřezu, kde byl ten nůž. Nedokáže říci, zda bodala větší silou než při posledním bodnutí před 14 dny. Nechtěla ho zabít, milovala ho, měli spolu dítě. Držel ji a druhou rukou se jí snažil vytrhnout nůž. Stále ho má ráda, lituje toho, co se stalo. Zranění, které měla mít i na hlavě bylo dokumentováno až druhý den. Chtěla by vrátit čas, ve výkonu trestu chce na sobě pracovat, chce změnit svůj životní styl. Pokud jde o její dítě, to je v péči její babičky.

4. Z výsledku svědkyně P. L. u hlavního líčení plyne, že je matka obžalované. Ke vztahu své dcery s poškozeným uvedla, že jejich vztah byla „Itálie“, myslí tím to, že jeden den se spolu pohádali, zmlátili se a za hodinu jdou spolu do postele a chovají se k sobě jako by se nic nestalo. Myslí si, že se hodně milovali, ale k ní kdyby se někdo tak choval, tak jde od něj pryč. Myslí si dále, že dcera sice poškozeného zabila, ale muselo se tam předtím něco stát, jen tak ho dcera nebodla. Myslí si, že tak to muselo skončit. Poškozený byl v minulosti ve vazbě, dcera ho podvedla, ale stále se k sobě vraceli. Jejich dítě má v péči rozhodnutím soudu její matka, ale navštěvuje ho i ona i matka poškozeného. Poškozeného znala po dobu vztahu s dcerou, bylo to asi 4 roky, bydleli spolu po ubytovnách, ve Znojmě, Brně, Plzni. Když nebyl poškozený ve vazbě, tak žili spolu. Je jí známo, že dcera měla s poškozeným hádky a konflikty, sousedi ji říkali, že se mlátili a byl tam řev. Poškozený ji určitě bil, ona mu také určitě nějakou ránu dala. Na dceři vidávala hematomy na obličej, rukách i nohách, krvavé zranění neviděla. Na těle poškozeného neviděla nic, ale slyšela od jeho matky, že dcera ho již krátce předtím měla zranit nožem a kousnout jej do nosu. Dcera se jí o tom taky zmínila, ale podrobnosti neví. K dceři dále uvedla, že k alkoholu vztah neměla, návykové látky typu marihuany a pervitinu asi dříve občas užívala, i když ona jí to zakazovala. Dceru pravidelně ve vazbě navštěvuje, je z toho smutná co se stalo, pořád na něj vzpomíná. Říkala jí, že ten den přijela později ze zaměstnání na sraz s poškozeným a kamarády, poškozený měl být kvůli tomu vzteklý. Večer se pak prý zase pohádali, nic víc k tomu neřekla, pořád ho asi miluje, asi si neuvědomuje, že ho ztratila. Dcera toho lituje, co se stalo. Dále uvedla, že dcera byla v minulosti ve výchovném ústavu, bylo to kvůli záškoláctví a drobným krádežím. Mezi nimi byly běžné problémy, dcera na ní v životě nevztáhla ruku.
5. Se souhlasem procesních stran byla podle § 211 odst. 1 tr. řádu čtena výpověď svědkyně A. K. z přípravného řízení, matky poškozeného, ze které plyne, že podle jejího názoru obžalovaná poškozeného spíše využívala, roky nepracovala, zatímco syn pracovala vydělával, a rovněž ho měla opakovaně podvádět. Konflikty mezi nimi byly, obžalovaná už ho jednou bodla do krku a také jej pokousala do nosu. Je pravda, že syn se dostal do jejího Facebooku, ale ona do jeho též, syn jí psal před vraždou, že už to nedává, že si všichni musíme sednout a že se s ní rozejde. Obžalovaná si měla i údajně vymýšlet, že ji napadá, měla ho tak i údajně vydírat. Syn si vypil, ale o drogách u něj nevěděla, o obžalované věděla, že bere drogy, i jí to řekla. Je pravda, že syn byl ve vazbě i za napadení obžalované, ale odsouzený za to nebyl, podle jejího názoru je obžalovaná psychopat, kdyby to neudělala jeho synovi, tak to udělá někomu jinému. Ona sama do jejich soužití nezasahovala, brala to jako jejich život. Jelikož svědkyně jako pozůstalá matka po zemřelém uplatnila, bez dalších uváděných podrobností, nárok na náhradu nemajetkové újmy, byla vyslechnuta k tomuto nároku u hlavního líčení, kdy uvedla, že požaduje částku 5 000 000 Kč. M. byl její nejstarší syn, kromě toho má další 3 děti. Se synem žili ve společné domácnosti do jeho 18 let věku, pak již ne, syn byl kromě České republiky i v Německu a Slovensku. Občas u ní krátkodobě i potom přebýval, když někdy potřeboval přespát. Je pravda, že syn byl i ve výkonu trestu a ve vazbě, a to i kvůli obžalované. Jejich společné vztahy označila jako normální, měl chyby jako každý, když bylo potřeba, tak si navzájem pomohli. Spory a hádky spolu měli jen běžné. Synovi pomáhala i ekonomicky když bylo třeba, on jí také příležitostně. S ostatními dětmi vychází nyní dobře. Smrt syna nese špatně, bere i léky na spaní, k jinému lékaři nyní nechodí, uvažuje o psychologovi. S matkou obžalované vychází dobře.

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Pelikánová

6. Se souhlasem procesních stran byla dále podle § 211 odst. 1 tr. řádu čtena výpověď svědka R. I. z přípravného řízení, ze které plyne, že je nevlastním otcem poškozeného, kterého pomáhal vychovávat od jeho 5 let. Věděli všichni, jak to mezi jeho synem a obžalovanou bylo, měli stejné povahy, byly mezi nimi konflikty i žárlivost. Více o tom věděl od družky, tak se dozvěděl, že ho již píchla nožem a nakousla nos. K osobě poškozeného uvedl, že byl temperamentní, také neuměl ustoupit a ukončit hádku, která se tak stupňovala. Byl taky žárlivý a tak se to tak projevovalo.
7. Z výpovědi svědkyně E. K. u hlavního líčení plyne, že znala matku obžalované, později byla rodinnou přítelkyní celé rodiny, k soužití obžalované s poškozeným se může vyjádřit tak, že šlo o divokou domácnost, viděla v několika případech obžalovanou zbitou, osobně to sice neviděla, že by poškozený obžalovanou tloukl, ale tak jí to říkala. Většinou měla modřiny v obličeji. Neví, zda obžalovaná taky fyzicky napadala poškozeného, ale pokud ano, tak podle ní k tomu došlo tak, když se bránila. Nijak jí to nepopisovala, jen jí třeba řekla, že se potahali. Opakovaně jí říkal, ať soužití ukončí, byl to italský vztah. Když byli od sebe, tak obžalovaná fungovala, když byli spolu, tak na denním pořádku byly hádky a bitky. O nevěře jí není nic známo. Pokud jí obžalovaná říkala, že byla zbita poškozeným, tak se ho na to neptala, poškozený jí nebyl sympatický a byl to jejich život. Je možné, že měli i vzájemné bitky, jak uváděla obžalovaná, ale ona to opravdu neviděla.
8. Z výpovědi svědka P. D. u hlavního líčení plyne, že obžalovanou znal v zásadě od jejího dětství, když pracoval jako policista a poznal její rodinu při objasňování jiné trestné činnosti. Později se stali víceméně rodinnými známými. V současné době pracuje na přestupkovém odboru Městského úřadu ve Znojmě a pracovně se tak tak setkal s projednáváním některých přestupků, které se týkaly obžalované a poškozeného. K rodinnému zázemí obžalované uvedl, že nebylo ideální, obžalovaná byla i nějakou dobu ve výchovném ústavu, měla různé problémy, dokonce se i stalo, že jako nezletilá se dopustila majetkové trestné činnosti i proti němu, respektive jeho bývalé manželce. Pokud jde o přestupkové věci, které se týkaly jejich vzájemného soužití, tak ty nekončily rozhodnutím, neboť nebyl dán ani jedním z nich souhlas k projednání a věci tak byly odkládány. Jejich vztah by popsal tak, že dominantnější byl spíše pan Z., více mluvil za ně oba, nepřišlo mu, že by to byl příliš fungující vztah, je pravdou, že na obžalované občas viděl podlitiny a modřiny. U pana Z. také viděl nějaká zranění, ale on dělal manuálně, takže mohl mít odřené ruce i z toho, viděl u něj i zranění na nose, to měl mít údajně od obžalované. Když by měl vyhodnotit jejich vztah, tak jej vidí jako tzv. italskou domácnost, i ze svých pracovních zkušeností z dřívější doby si nemyslí, že by tam byl jednoznačný projev ohrožené a násilnické osoby. On sám nikdy nedával žádný podnět k projednání násilnického jednání nebo vykázaní, bylo by to problematické, nebyla jejich vůle to řešit.
9. Ze svědecké výpovědi svědkyně K.B. u hlavního líčení plyne, že obžalovanou znala již z dřívějšíka, z azylového domu ve Znojmě, pak spolu žili i na ubytovně v Brně, kde se to stalo. Ke vztahu obžalované a poškozeného uvedla, že někdy byli společně v pohodě, jindy se hádali, neví však, proč měli spory. Viděla na nich obou, že byli oba zbití. Jednalo se o modřiny na těle obou, zejména na obličeji. Asi 14 před událostí měl poškozený i nějaké zranění na krku, říkal, že mu to udělala obžalovaná. Taky slyšela jejich hádky a řev. Je možné, že si oba stěžovali na jejich vztah, ale už si to přesně nepamatuje. Ten den čekali společně na obžalovanou, něco už vypili, neví přesně kolik. Pod vlivem alkoholu si nepřipadala, ani jí tak nepřišel poškozený. Když obžalovaná přijela, tak se s poškozeným hádali, něco řešili, bylo to kvůli zpoždění obžalované, taky na ni poškozený žárlil. Potom šli všichni na ubytovnu. Potom už tam byla normální atmosféra, bavili se, vypili společně asi 4 litry vína, přibližně všichni stejně. Na pokoji u obžalované žádný konflikt nebyl. Odešli asi kolem desáté večer, neví to přesně, i se svědkem Š., šli k němu na pokoj. Neslyšela už, co se dělo po jejich odchodu, nepamatuje si už, že by se vraceli pro zapomenuté klíče. Nic dalšího k události jí známo není. Dále uvedla, že na těle poškozeného viděla i kousnutí na nose v předchozí době.

Uváděl, že to má od obžalované, ale smál se tomu. U obžalované vídala modřiny na obličejí, jinde na těle ne. Nedokáže říci, že koho více napadal, kdo byl iniciativnější, podle jejího názoru ale byly reakce obžalované přehnané. Poškozený jí osobně připadal jako větší klidřas. Poškozený se jí i zmiňoval, že by ten vztah chtěl ukončit. I ona označila jejich vztah za italskou domácnost. Nedokáže se vyjádřit k tomu, kdo z nich více žárlil, byla u toho, když poškozený řešil údajný vztah obžalované s nějakým mistrem v práci. Jejich hádka to odpoledne pře činem mohla trvat tak 10 minut.

10. Z výpovědi svědka P. Š. u hlavního líčení plyne, že znal obžalovanou i poškozeného z předmětné ubytovny. Znal je asi 3-4 měsíce, společně se vídali. Do jejich vztahu se nepletl, je mu známo, že nějaké zádrhly ve vztahu měli. Občas se hádali, viděl i nějaké zranění na nose poškozeného. Jemu si na vzájemný vztah nestěžovali. Průběh odpoledne popsal podobně jako svědkyně B., čekali společně na obžalovanou, šli pak společně na ubytovnu. Během dne vypili všichni asi litr vína, předtím asi čtyři piva, neví přesně. Asi kolem desáté večer z pokoje obžalované odešli. Nevzpomíná si, že by se po příjezdu hádali obžalovaná s poškozeným, pokud tak uváděl v přípravném řízení, tak je to možné. Zřejmě řešili, že přijela pozdě. Potom už během večera to neřešili. Když odcházeli z pokoje, tak byli v pohodě. Myslí si, že už se nevraceli pro zapomenuté klíče, možná snad svědkyně B.. Žádnému konfliktu přítomen nebyl, ani neslyšel už pak nic zvláštního. K dotazu ještě uvedl, že na těle obžalované viděl v jednom případě modřinu pod okem.
11. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství týkající se osoby poškozeného a výsledku znalce plyne, že bezprostřední příčinou smrti bylo krvácení do dutiny hrudní při bodném zranění krku s průbodem do dutiny hrudní vlevo. K úmrtí došlo jednoznačně z příčin násilných. Na těle poškozeného byla zjištěna zejména řezná rána v oblasti levé podklíčkové kosti, pokračující přes vrchol dutiny hrudní vlevo a končící v hrotu levé plíce, celková délka bodného kanálu je asi 6,1 cm. Dále na těle poškozeného byly zjištěny čerstvé povrchní oděrky na hřbetu nosu a částečně na pravém nosním křídle, povrchní tržná ranka na sliznici horního rtu, povrchní oděrky pod levou podpažní jamkou a na pravém předloktí a řezná ranka délky 2,5 cm na levém palci. Dále byly zjištěny i starší úrazové změny, a to tržná rána na levém nosním křídle, jizvy pod jugulární jamkou a přední ploše levého předloktí. Morfologicky detekovatelné změny nebyly zjištěny. Pokud jde o smrtící bodné zranění, pak toto vzniklo působením nástroje s hrotem v jeho podélné ose proti tělu poškozeného. Mechanismus poranění je bodně řezný. Pokud jde o řezné zranění na posledním článku palce levé ruky, došlo k tomu nejspíše při snaze o uchopení nástroje, ať již při útoku nebo při vytažení nástroje. Oděrky na těle poškozeného pak vznikly nejspíše tečným působením předmětu s drsnějším povrchem, povrchní oděrky pod podpažní jamkou pak vznikly nejspíše posunem oděvu, tržná ranka na sliznici horního rtu vznikla kontaktem plochy rtu s chrupem, oděrka na pravém předloktí pohybem hrotnatého předmětu po kůži. Pokud byla při ohledání těla určena doba smrti na 15. 3. 2021 na 22:36 hodin, tak s tímto nejsou znalci v rozporu. K vykrvácení poškozeného z poraněné podklíčkové tepny dochází během několika minut po poranění, poraněnou tepnu pak nešlo ani zakrýt ani zaškrtit pro její krytí klíční kostí. V krvi poškozeného byla stanovena hladina alkoholu 1,63 g/kg, jiné látky kromě běžného kofeinu pak nikoliv, hladina alkoholu je při dolní hranici střední opilosti. Hmotnost poškozeného po smrti byla zjištěna na 65,5 kg, výška 179 cm.
12. Dále byl vypracován znalecký posudek ze stejného odvětví ke zranění na těle obžalované a plyne z něj, že na těle poškozené bylo zjištěno toliko minimum čerstvých poranění, a to konkrétně krevní výron na pravém stehně velikosti 3 x 1 cm a nikoliv zcela zřetelné poranění na temeni hlavy popsané jako krvavý stroupek červené barvy. Ostatní drobná poranění typu krevních výronů pod pravým okem, na pravé straně krku, na rukách jsou stáří dnů až týdnů. Všechna zranění vznikla tupým násilím nízké až maximálně střední intenzity. Pokud obžalovaná popisuje fyzický útok ze strany poškozeného, musel být tento poměrně malou intenzitou, jelikož na těle obžalované nevznikla

(kromě výše uvedeného) prohlídkou detekovatelná zranění. Tyto závěry potvrdil znalec u hlavního líčení.

13. Znalec MUDr. Jan Krajsa dále ke znaleckým posudkům u hlavního líčení uvedl, že pokud jde o poranění nosu poškozeného, tak to je nejspíše tupé poranění, tržně-zhmožděná rána, velmi pravděpodobně nikoliv ostrým nástrojem. Pokud jde o intenzitu útoku obžalované a způsobené smrtící bodné poranění, tak intenzita byla minimálně střední, nejvíce síly bylo potřeba k probodnutí kůže, pak už nůž pronikal relativně snadno, zvláště když nedošlo ke kontaktu s kostí. Pokud se týče drobných dalších zranění na těle poškozeného, tak některé z nich mohly být způsobeny i při pracovní činnosti. Bodný kanál směřoval shora dolů, k poškození klíční kosti nedošlo, maximálně ke kontaktu s kostí, délka bodného kanálu byla více než 6 cm. Pokud jde o zranění ve vlasové části hlavy obžalované, tak ani po předložení fotografie na č. l. 271 nevidí žádné uváděné zranění, pokud by tam měl být hematom či drobná tržná ranka, tak by byla více viditelná až druhý den po vzniku, kdy byla právě pořízena fotografie. Pokud by na obžalovanou bylo útočeno kopy či údery pěstí, tak lze považovat za pravděpodobné, že by na těle byly minimálně zřetelné stopy hematomů a oděrek, a to při útoku alespoň střední intenzitou, i když jsou známy případy, že i při této formě útoku byly stopy překvapivě slabé. Pokud jde o zjištěný hematom na stehně obžalované, tak ten mohl být způsoben úderem či kopem, nelze to ale přesně říci.
14. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a výsledku znalce plyne, že u obžalované nebyla diagnostikována žádná forenzně významná duševní choroba či porucha. Osobnost obžalované ovšem nese emočně nestabilní rysy, v době vytýkaného jednání se nacházela ve stavu mírné prosté opilosti, jakožto přechodné duševní poruchy. Rovněž u ní nebyl zjištěn syndrom závislosti na návykových látkách. Ovládací i rozpoznávací schopnosti obžalované by za strážlivá byla zcela zachovalé. V důsledku popisované přechodné duševní poruchy došlo u ní k nepodstatnému snížení schopností ovládacích, při úplném zachování schopností rozpoznávacích. Pobyť obžalované na svobodě není z hlediska psychiatrického nebezpečný a nevyžaduje uložení žádné z forem ochranného léčení. Trestní řízení chápe obžalovaná zcela plnohodnotně. Z výsledku znalce dále plyne, že obžalovaná užívala, pokud jde o návykové látky, od mládí zejména THC a pervitin, závislost však u ní není diagnostikována. Z psychiatrického hlediska je dále zřejmé, že obžalovaná žila v konfliktním soužití, se vzájemným napadáním. Obžalovaná projevuje lítost nad tím, co se stalo, má přiměřené emoční reakce dané situaci při vyšetření. Pokud jde o stav rozrušení, tak v tom se bezpochyby v době vytýkaného jednání nacházela, nicméně šlo o běžnou reakci, nic psychiatricky diagnostikovatelného.
15. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie a výsledku znalce plyne, že osobnost obžalované je strukturována patologicky v podobě emočně nestabilní poruchy osobnosti. Dále jsou v osobnosti obžalované patrna rezidua ADHD v podobě určité ukvapenosti a vnitřního napětí. Mezi její charakteristiky patří impulsivita v prožívání i chování. Je u ní patrna větší ostražitost k okolí, což může rezultovat i z jejích negativních životních zkušeností. Obviněná vykazuje sklony ke vztahové závislosti. Její intelektová úroveň spadá na hranici pásma průměru a podprůměru. Aktuálně pak prožívá silný stres spojený s vyšetřovanými událostmi, prožívá lítost a výčitky. Z psychologického hlediska se dopustila vytýkaného jednání jako impulsivní zkratkovité reakci v situaci, kdy byla sama fyzicky napadena poškozeným. Na pozadí této reakce je dlouhodobý závislý a patologický vztah s poškozeným. Obžalovaná je obecně schopna správně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat prožité události, její sklony ke zkreslování výpovědi lze na základě předchozího chování hodnotit jako zvýšené. Nejsou u ní ovšem zjištěny zvláště výrazné sklony k trestnému jednání a agresivitě, její prožívání není disociální. S ohledem na svoji impulsivitu se však může dopouštět patologického jednání, zvláště když není ve stabilním prostředí. Dosud u ní přetrvává vazba na poškozeného, prožívá lítost a stesk, byť vztah popisuje se znaky vztahové závislosti a domácího násilí, zároveň však s popisem

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Pelikánová

velké zamilovanosti. Za předpokladu vybudování stabilního zázemí se prognóza její resocializace jeví jako pozitivní. Dále znalec uvedl, že zjištěná emoční nestabilita v osobnosti obžalované je poruchou osobnosti, která je přítomna už od dospívání a celoživotně a v podstatě je terapeuticky neovlivnitelná. Rezidua ADHD jsou sice u obžalované patrné, projevují se například v její roztržitosti, ale není to podstatný faktor pro její impulzivní chování, tím je výše uvedená porucha osobnosti. Ve vztahu s poškozeným byly typické vzájemné konflikty, nicméně výraznější násilí bylo ze strany poškozeného, tak to obžalovaná alespoň znalci líčila. Jsou u ní patrné autentické projevy lítosti, stále na poškozeného vzpomíná. Na další život obžalované bude mít kladný vliv stabilní prostředí, včetně toho, že nebude žít po azylových domech a bude se starat o syna. Pokud jde o vytýkané jednání obžalované, dopustila se ho ve stavu tzv. prostého afektu, tedy jednáním, které se vymyká běžnému jednání takové osoby. Při vyšetření znalci uváděla, že tehdy cítila strach.

16. Ze čtených znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie (se souhlasem procesních stran) bylo zjištěno, že koncentrace etanolu v krvi zemřelého M. Z. byla stanovena na 1,63 g/kg, dále u něj byly zjištěny toxikologicky nevýznamné nálezy kofeinu. Pokud jde o obžalovanou, této byly odebrány vzorky krve a moči dne 16. 3. 2021 od 04:38 do 04:45 hodin a koncentrace etanolu zde zjištěná byla 0,48 g/kg respektive 0,49 g/kg. Bezprostředně po činu byla pak u ní naměřena hodnota alkoholu dechovou zkouškou 1,1 g/kg. V krvi obžalované bylo dále zjištěno malé množství (v subterapeutické hodnotě) ibuprofenu a toxikologicky nevýznamné množství kofeinu. Ze čteného znaleckého posudku z oboru kriminalistiky, odvětví biologie a genetiky na č. l. 277-291 plyne, na kterých všech zajištěných stopách a vydaných předmětech byly zjištěny stopy lidské krve, které vykazují individuální shodu s profilem DNA poškozeného, a to včetně zajištěné věcné stopy č. 1 – kuchyňského nože. S ohledem na nespornost těchto skutečností, jak bude níže dále rozvedeno, není třeba závěry z tohoto znaleckého zkoumání dále rozvádět.
17. Z dalších provedených důkazů pak plyne zejména následující: z Listu o prohlídce zemřelého a záznamu o výjezdu Zdravotnické záchranné služby Jihomoravského kraje na č. l. 42-43 plyne, že na jakém místě a v jakém čase byl prohlédnut poškozený M. Z. a že čas úmrtí byl stanoven na 22:36 hodin dne 15. 3. 2021. Z hovoru obžalované na linku 155, který byl přehrán u hlavního líčení (č. l. 45, přepis na č. l. 46-47) plyne, obžalovaná volala sama bezprostředně po skutku zdravotnické záchranné službě. Kromě jejího rozrušení ze situace, kdy před ní umíral její druh, je z hovoru patrné, že poškozený velmi rychle ztrácí vědomí, silně krvácí z tepny na krku, operátorce linky sděluje, že neví, jak se přihodilo zranění poškozeného, že ona jej nezranila, že již tak přišel z venku a že ona za nic nemůže. Z protokolu o ohledání místa činu s přílohami na č. l. 206-239 je zřejmá situace na místě činu, tedy v bytové jednotce na ulici Cejl 71 v Brně, kde v poloze ležící na zemi bylo ohledáno tělo zemřelého M. Z. a dále došlo k ohledání a dokumentaci místa činu a zajištění věcných a biologických stop, a to včetně věcné stopy č. 1 – kuchyňského nože o délce 32 dm, délce čepele 18 dm a šířky čepele v nejširším místě 2 cm, jde o nástroj posléze identifikovanou bez pochybností jako vražedný nástroj. Z protokolu o prohlídce těla obžalované a pořízené fotodokumentace na č. l. 263-273 jsou zejména zřejmé hematomy a oděrky na těle obžalované v den následující po vytýkaném jednání, a to včetně dokumentovaného poukazu obžalované na krvavý stroupek ve vlasové části hlavy. K těmto skutečnostem se výše vyjádřil znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství (odst. 12). K postavě obžalované bylo zjištěno, že měří 170 cm a váží 54 kg. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví analýzy dat a zkoumání nosičů dat na č. l. 293-294 plyne, že byly zkoumány mobilní telefony obžalované a poškozeného a zde zajištěná elektronická komunikace, kdy zejména je třeba poukázat na opakovaná neúspěšná volání obžalované poškozenému dne 15. 3. 2021 v 18.34 a 18.37 hodin a dále na její komunikaci se svědkyní B. ze stejných časů, kdy jí sděluje, že nastoupila do špatného autobusu, dále chce po svědkyni, ať řekne poškozenému, že jede domů, ať ji zavolá, ať není nasraný nebo ho sejme. Má z toho nervy, a pokud ji nevěří, tak ať jde do piče. Dále uvedla, že se ho bojí, že na ní bude hnusný, popírá, že by měla poměr s jinou osobou, svědkyně má poškozeného uklidnit. Ze zprávy Probační

a mediační služby v Brně na č. l. 367-378 plyne, že poškozený měl na těle připevněný elektronický monitorovací systém jakožto náhradu vazby, z pohybu poškozeného v den skutku nebylo zjištěno ničeho rozporného s popisem skutku a opatřeními důkazy, včetně provedených svědeckých výpovědí. Obdobné plyne i ze zajištěných kamerových záznamů zdravotnické záchranné služby a firmy vykonávající správu domu na ulici Cejl 71, Brno.

18. Z dalších listinných důkazů je pak třeba poukázat zejména na ty týkající se osobních poměrů a předchozí trestní a přestupkové minulosti obžalované a poškozeného. Z opisu z evidence Rejstříku trestů obžalované na č. l. 410 a 438 plyne, že byla v minulosti toliko jednou soudně trestána jako mladistvá pro provinění krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a to rozsudkem Okresního soudu v Blansku ze dne 30. 9. 2014 sp. zn. 14 Tm 3/2014, kdy již dne 1. 12. 2016 bylo rozhodnuto o osvědčení odsouzené po uplynutí zkušební doby podmíněného odsouzení a na obžalovanou se tak hledí jako na osobu netrestanou. Pokud jde o zprávu o pověsti, tak ze zprávy Městského úřadu Znojmo, odboru přestupků na č. l. 411-414 plyne, že obžalovaná byla sice projednávána pro více přestupků, a to i týkajících se poškozeného M. Z., včetně napadení jeho osoby, nicméně přestupkově potrestána byla toliko ve dvou jiných případech, a to rozhodnutím ve věci PMUZN/1659/2016/Lus ze dne 15. 12. 2016, kdy byla postížena toliko napomenutím pro napadení spolubydlící ve výchovném ústavu a dále rozhodnutím PMUZN/6364/2017/Lus ze dne 5. 12. 2017, kdy jí byla udělena pokuta ve výši 800 Kč za slovní vyhrožování dvěma osobám. Z opisu Rejstříku trestů poškozeného na č. l. 407 a 480 plyne, že tento byl v České republice odsouzen toliko ve dvou případech, a to trestními příkazy Okresního soudu v Písku sp. zn. 5T 116/2011 ze dne 27. 6. 2011 a Okresního soudu ve Znojmě ze dne 17. 1. 2017 sp. zn. 1T 11/2017, v obou případech pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky a byl mu uložen vždy trest odnětí svobody s podmíněným odkladem na zkušební dobu společně s trestem zákazu činnosti spočívající v trestu zákazu řízení motorových vozidel, důkaz byl proveden o oběma těmito přílohovými spisy. Z dalšího opisu z evidence Rejstříku trestů na č. l. 408-409 a 483-485 plyne z dožádání, že poškozený byl dále soudně trestán i ve Spolkové republice Německo, a to jednak rozhodnutím AG Amberg ze dne 23. 12. 2015, s datem právní moci 6. 5. 2016, pro trestný čin nedovoleného vývozu nebo dovozu zbraní, střelných zbraní, jejich částí a součástí, střeliva a výbušnin a byl mu uložen peněžitý trest 2 400 euro. Dále pak rozhodnutím Landgericht Frankfurt am Main ze dne 7. 7. 2016 s nabytím právní moci dne 28. 7. 2016 pro trestný čin pomoci při užívání omamných nebo psychotropních látek nebo podněcování k němu s uloženým trestem odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem výkonu trestu. Naproti tomu v Rakouské republice nebylo zjištěno žádné jeho odsouzení (č. l. 482). Z obžaloby Okresního státního zastupitelství ve Znojmě č. j. ZT 221/2020-129 na č. l. 400-402 je zřejmé, že M. Z. byl trestně stíhán pro pokus těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, pokus přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a dvojnásobný přečin výtržnictví, kdy vytykaného jednání se měl dopustit fyzickým útokem na dvě poškozené osoby (nikoliv obžalovanou), a to v únoru a srpnu 2020. V této trestní věci byl obžalovaný stíhán vazebně a jak plyne z usnesení Okresního soudu ve Znojmě č. j. 21 Nt 28004/2020-13 ze dne 9. 12. 2020 s nabytím právní moci téhož dne, byla u něj vazba nahrazena dohledem probačního úředníka a výkonem elektronické kontroly nad plněním uložených povinností. Kromě toho mu bylo uloženo i předběžné opatření spočívající v zákazu užívání alkoholických nápojů a omamných a psychotropních látek. Za toto jednání nebyl M. Z. pravomocně odsouzen, neboť původní odsuzující rozsudek Okresního soudu ve Znojmě (č. l. 458-462) byl zrušen usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 3 To 154/2021-327 ze dne 2. 6. 2021 (č. l. 457), a z důvodu úmrtí obžalovaného bylo trestní stíhání zastaveno. Z listin na č. l. 492-509 a 522-542 je zřejmé, že M. Z. byl trestně stíhán pro jednání vůči poškozené M. L., kterou měl v období od druhé poloviny roku 2017 do března 2019 vulgárně urážet, fyzicky napadat bitím pěstmi a kopy, vyhrožovat ji zabitím nožem, a to i v době jejího těhotenství, kdy toto jednání bylo právně kvalifikováno zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, když rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě č. j. 1 T 109/2019-387 ze dne 22. 10. 2020

byl obžaloby zproštěn podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť žalovaný skutek není trestným činem. Z výpovědi M. L. v této trestní věci mimo jiné plyne, že s M. Z. se sice hádali, někdy se i pobili, ale nebylo to žádné týrán, plynulo to i z její žárlivosti. Co uváděla policii, o týrán si vymyslela, chtěla jen, aby byl Z. nějakou dobu v cele, pak že se to uklidní mezi nimi a nebude ji třeba i podvádět. Rozhodnutím odvolacího Krajského soudu v Brně č. j. 4 To 18/2021-407 ze dne 26. 1. 2021 bylo toto rozhodnutí soudu prvního stupně zrušeno a věc byla podle § 222 odst. 2 tr. řádu postoupena k projednání přestupku. Odvolací soud dovodil, že vytýkané jednání M. Z. mohlo naplňovat přestupkové jednání, konkrétně znaky přestupku proti občanskému soužití. Pokud jde o vyžádané přílohové přestupkové spisy z Městského úřadu ve Znojmě, tak celkem bylo doručeno a jako důkaz provedeno 10 přestupkových spisů, kdy celkem 6 z nich se týká jen podezřelého L. a 3 podezřelého Z., v jednom jsou podezřelí oba. Pokud jde o přestupkové spisy M. Z., dva z nich se týkají napadení obžalované a u obou došlo k odložení z důvodu nedání souhlasu M. L. k zahájení řízení. Ze šesti přestupkových spisů obžalované se tři týkají napadení M. Z. a došlo ke stejnému odložení věci. Z rozsudku Okresního soudu ve Znojmě č. j. 2 Nc 28001/2020-60 ze dne 4. 3. 2021 na č.l. 390-392 plyne, že nezletilý syn obžalované M. L., nar. XXXXX, byl na návrh statutárního Města Brna svěřen do pěstounské péče D. H., své prababičky (babičky obžalované), otec nezletilého uváděn není, nicméně zdejší soud s ohledem na výpověď obžalované a další opatřené důkazy, nemá pochybnosti o tom, že otcem nezletilého byl opravdu zemřelý druh obžalované M. Z..

Po provedeném dokazování a vyhodnocení provedených důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu dospěl soud k následujícím závěrům:

19. Po provedeném, dokazování má soud bezpochybností za prokázané, že smrt poškozeného M. Z. nastala z příčin násilných, a to na místě a způsobem uvedeným ve výrokové části rozsudku (soud přistoupil k mírné úpravě popisu skutku, při zachování jeho totožnosti, jak bude dále rozvedeno), a to jednáním obžalované. Ostatně ani z vyjádření procesních stran ve výše uvedeném nejsou pochybnosti.
20. Skutečnost, že poškozený zemřel násilnou smrtí, kdy příčinou úmrtí byla popsána bodná rána s následným přerážnutím levé podklíčkové tepny a krční žíly s průbodem do dutiny hrudní, kdy zranění bylo způsobeno popisovaným a zajištěným kuchyňským nožem o délce čepele 18 cm, plyne jak z výpovědi obžalované, tak z protokolu o ohledání místa činu, tak ze závěrů znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a oboru kriminalistiky, odvětví biologie a genetiky. Skutečnost, že ke smrti poškozeného došlo na vytýkaném místě a čase, je pak zřejmá zejména z výpovědi obžalované, protokolu o ohledání místa činu, hovoru obžalované na linku 155 či výpovědi svědků B. a Š.. Nálezací soud opětovně konstatuje, že tyto skutečnosti lze označit za nepochybné.
21. Soud se dále plně ztotožnil s právní kvalifikací, kterou již v žalobním návrhu užil státní zástupce, tedy, že obžalovaná naplnila, jak po stránce objektivní, tak i subjektivní, zákonné znaky zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, když takového trestného činu se dopustí ten, kdo jiného úmyslně usmrtí. Soud se zde neztotožnil s částí obhajoby obžalované, když uvádí, že neměla v úmyslu poškozeného usmrtit. Z popisu zranění zemřelého a výpovědi znalce z odvětví soudního lékařství je zřejmé, že obžalovaná přinejmenším střední intenzitou způsobila poškozenému závažné bodné zranění v oblasti krku, tedy v místě lidského těla, které je všeobecně známo jako mimořádně citlivé místo lidského těla s polohou v bezprostřední blízkosti velkých tepen, dýchacích cest a dalších životně důležitých orgánů. Nadto zaútočila poměrně masivním předmětem, kuchyňským nožem o délce čepele 18 cm a šířce čepele 2 cm, způsobila poškozenému zranění s délkou bodného kanálu více než 6 cm s průnikem až do dutiny hrudní a následným masivním krvácením. Z výše

uvedených skutečností soud bez pochyb dovozuje, že obžalovaná musela být přinejmenším srozuměna s tím, že vytýkané jednání může přivodit poškozenému smrt, což se ostatně ve velmi krátké době i stalo. Poškozený navíc neměl prakticky žádnou šanci na přežití s ohledem na nemožnost okamžitého stlačení krvácející tepny pod klíční kostí. Soud zvažoval i možnost úmyslu přímého ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, nicméně s ohledem na skutečnost, že obžalovaná zasadila poškozenému bez pochybností toliko jednu ránu, poté svého jednání ihned zanechala a pokoušela se i poskytnout poškozenému pomoc, nepřiklonil se soud (i při aplikaci zásady v pochybnostech ve prospěch) k této formě zavinění. Motivem spáchané trestné činnosti byl u obžalované okamžitý zlostný afekt plynoucí krátkodobě z aktuálního slovního a fyzického konfliktu s poškozeným, který navazoval již na jejich odpolední spor a dlouhodobě plynul z jejich patologického soužití. Tomuto závěru ostatně odpovídá i popis osobnosti obžalované, tak jak uvedl znalec z odvětví klinické psychologie, zejména její emočně nestabilní porucha osobnosti a v souladu s tím je i vlastní popis své osobnosti ze strany obžalované („já jsem také grázl, nenechám si nic líbit“) a v souladu s tím jsou i informace plynoucí zejména z přestupkových spisů týkajících se obžalované.

22. Soud provedl mírnou korekci popisu skutku, kdy oproti obžalobě považuje za prokázané, že kromě verbálního konfliktu došlo i ke vzájemnému fyzickému konfliktu mezi obžalovanou a poškozeným. Soud nezjistil niče, co by vylučovalo výpověď obžalované, že došlo k hádce mezi ní a obžalovaným (toho dne se již ostatně již pohádali) a že došlo i k tomu, že obžalovaný ji udeřil rukou, že ona jej udeřila rovněž pěstí, není vyloučeno, že ji srazil k zemi a že nejméně v jednom případě došlo i ke kopu do stehna poškozené, byť jak plyne ze zjištěného zranění, spíše menší intenzity. Opět při aplikaci zásady v pochybnostech ve prospěch mohlo dojít ke způsobení drobného zranění ve vlasové části hlavy, například taháním za vlasy, byť opět spíše menší intenzity. Na druhou stranu je zjevné, že obžalovaná po tomto konfliktu stála opět na vlastních nohou, konflikt pokračoval opět i verbálně, je pravděpodobné, že v tento okamžik ji poškozený mohl držet jednou rukou a obžalovaná bere do své ruky nedaleko ležící kuchyňský nůž a zasazuje poškozenému smrtící ránu. Z řezného zranění poškozeného na levém palci pak je pravděpodobné, že se pokusil nůž zachytit, nebylo však prokázáno, zda přímo při obraně před smrtícím útokem.
23. Soud se dále bude věnovat té části obhajoby obžalované, kde uvádí, že jednala za podmínek nutné obrany ve smyslu § 29 trestního zákoníku. Podle tohoto ustanovení není trestným činem, čin jinak trestný, kterým někdo odvrací přímo hrozící nebo trvajícím útok na zájem chráněný trestním zákonem, přičemž nejde o nutnou obranu, byla-li obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku. Soud v žádném případě neshledal naplnění výše uvedených zákonných podmínek této okolnosti vylučující protiprávnost. Především je třeba říci, že obžalovaná žila s poškozeným po dobu asi 5 let, velmi dobře jej znala a byla ji bez pochybností známa povaha jejich soužití. Dlouhodobý partnerský vztah obžalované a poškozeného lze označit jako patologický a svou povahou přímo přispívající ke spáchání trestného činu. Obžalovaná tak žila dlouhé roky v emocionálně velmi vypjatém vztahu, provázeném prudkými hádkami, provokacemi, vzájemným napadáním, a to včetně vzájemných fyzických útoků. Soud nepochybně, že v rámci fyzických konfliktů mohl mít více navrch poškozený, byť jeho tělesné dispozice (179 cm výška a jen 65,5 kg váhy oproti 170 cm a 54 kg u obžalované) nesvědčí o zásadní fyzické převaze. Nicméně jak z výpovědi samotné obžalované, tak z výpovědi svědků K. B., P. Š., P. L., A. K. i P. D., plyne, že obžalovaná s poškozeným žili v tzv. italské domácnosti, a to v její nejvyhrocenější podobě. Výpověď svědkyně K., která označuje za většího agresora poškozeného tak působí poněkud osamoceně, a to i při vědomí toho, že svědkyně s obžalovanou nežila a neměla pravidelný přehled o jejich soužití. Soud nemůže z provedeného dokazování dovodit, že by jeden z partnerů v tomto vztahu byl osobou slabší, submisivnější, či že by byla jasně daná role útočníka a oběti, jako je tomu typicky u případů domácího násilí. Tak tomu v popisovaném vztahu nebylo, byla to naopak i obžalovaná, která měla obžalovaného provokovat, měla vyvolávat hádky, měla se projevovat žárlivě (viz i její výpověď u hlavního líčení v předchozí trestní věci Okresního soudu ve Znojmě), a byla to i obžalovaná, která

se nevyhýbala fyzickému střetu s poškozeným, o čemž svědčí nejenom jeho předchozí zranění nožem krátce před vytýkaným jednáním či zranění nosu po kousnutí obžalovanou. O takto patologickém vztahu obžalované a poškozeného pak svědčí i závěry znaleckého zkoumání z odvětví klinické psychologie, když pokud zde ovšem navíc uvádí obžalovaná znalci, že se cítila být obětí domácího násilí, je to pouze její tvrzení, které je rozporné s výše uvedenými opatřenými důkazy. Dále o výše uvedeném závěru o patologickém soužití obžalované s poškozeným svědčí i to, že opakovaně byly jejich vzájemné konflikty řešeny v řadě přestupkových řízeních, a to proti oběma z nich, aniž by následně dal druhý z nich souhlas s projednáním přestupkového řízení. Lze říci, že vzájemné problémy mezi partnery byly tak hlubokého rázu, přes jejich proklamovanou zamilovanost, že do jisté míry směřovalo takové soužití k tragickému závěru. Vrátime-li se k osudnému večeru, tak konflikt, který se mezi nimi odehrál, se bohužel nijak zvlášť svým průběhem nelišil od řady předchozích, opět tedy hádka, opět fyzický konflikt, končící zpravidla bez zranění či s drobným zraněním typu oděrek a hematomů na těle obou. Soud neshledal ničeho, z čeho by měla obžalovaná dovozovat, že tento konflikt je svým průběhem jiný, a že by jí hrozilo bezprostřední ohrožení života či závažnější újma na zdraví. Použití nože jako útočného nástroje bylo tak zcela nadbytečným ze strany obžalované. Na tomto závěru nemění nic ani to, že obžalovaná již v jednom případě měla použít vůči poškozenému nůž a neskončilo to takto fatálním následkem, soudu nejsou známy podrobnosti k tomuto předchozímu konfliktu, kromě toho, že to vyplynulo opětovně z partnerské hádky a nadto je snad i obžalované zřejmé, že takto nelze řešit žádný konflikt. Závěr o tom, že obžalovaná nejednala za podmínek nutné obrany a ani si nemyslela, že by takto měla jednat, pak plyne koneckonců i z komunikace obžalované bezprostředně po činu, kdy volala na linku zdravotnické záchranné služby. Obžalovaná zde ani náznakem neuvádí telefonní operátorce, že by měla být napadena, že by se bránila, že by se cítila ohrožena na životě či zdraví. Naopak opakovaně uvádí, že neví, jak se zranění poškozenému stalo a že přišel zraněný z venku. Soud by považoval za přirozené, aby obžalovaná uvedla, že byla napadena a že bojovala o svůj život a zdraví, což se nestalo. Ostatně je možno poukázat i na sms komunikaci obžalované se svědkyní B. z odpoledne před skutkem, ze které sice plyne, že má obavy z poškozeného, že na ní bude zase nepřijemný, ale zároveň uvádí, ať není nasraný, jinak že ho sejme. Přestože soud nehodnotí tuto komunikaci tak, že by snad plánovala obžalovaná útok na poškozeného, tak rozhodně z ní neplyne zásadní obava a strach obžalované. Soud pak dále ani nedovodil, že by obžalovaná jednala za podmínek tzv. skutkového omylu pozitivního o okolnostech vylučujících protiprávnost ve smyslu § 18 odst. 4 tr. zákoníku, jak alternativně obžalovaná navrhuje, když uvádí, že v tomto případě by byla odpovědná jen za trestný čin spáchaný z nedbalosti, kdy konkrétně uvádí ustanovení § 143 odst. 1 tr. zákoníku. K tomuto soud uvádí, že ustanovení § 18 odst. 4 tr. zákoníku předpokládá, že pachatel předpokládá mylně skutkovou okolnost, která vylučuje jeho protiprávnost a nejedná tak úmyslně, tím není dotčena jeho odpovědnost za trestný čin spáchaný z nedbalosti. Soud již výše uvedl, z čeho dovedl, že obžalovaná se nemohla domnívat, že jedná za podmínek nutné obrany, že by tedy odvracela přímo hrozící či trvající útok na její život a zdraví a nemohla tak jednat za podmínek ani putativní obrany, v této souvislosti je možno poukázat i na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ve věci sp. zn. 7 Tdo 1798/2016. Kromě toho je třeba poukázat na to, že i v tomto (soudem vylučovaném) případě by musela obžalovaná při předpokládaném naplňování podmínek údajné nutné obrany jednat nikoliv zcela zjevně nepřiměřeně způsobu útoku ve smyslu § 29 odst. 2 tr. zákoníku, což jednání obžalované, která užila popisovaným způsobem nůž při jejich v zásadě běžném konfliktu s poškozeným, nenaplňuje. Za situace, kdy je tak vylučováno jednání obžalované i za podmínek § 18 odst. 4 tr. zákoníku, nepřichází do úvahy trestní odpovědnost obžalované toliko za nedbalostní trestný čin, soud ostatně výše již vyložil, proč u obžalované dovedl úmyslnou formu zavinění, a to úmyslu směřujícím k usmrcení poškozeného, do úvahy tak nepřichází ani jiný nedbalostní trestný čin, jak dále alternativně rovněž navrhuje obžalovaná.

24. Pro úplnost pak soud ještě uvádí, že neshledal v jednání obžalované ani naplnění znaků trestného činu zabití podle § 141 trestního zákoníku, když nebyla naplněna ani jedna z alternativních

možností naplnění objektivní stránky této tzv. privilegované skutkové podstaty. Obžalovaná sice mohla jednat do jisté míry i pod vlivem silného rozrušení, nicméně nikoliv v míře předpokládané touto skutkovou podstatou, kdy se předpokládá silné rozrušení pachatele nad míru běžnou či obvyklou, vymykající se běžným situacím a stejně tak nelze dovodit s ohledem na charakter vzájemného patologického vztahu s obžalovaným, se vzájemným napadáním se obou, naplnění znaku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného.

25. Z výše uvedených důvodů tedy soud dovodil, že obžalovaná se vytýkaným jednáním dopustila zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku, nebyla zjištěna žádná okolnost vylučující její trestnost ani jiné okolnosti vylučující její plnou trestní odpovědnost, včetně vyloučené nepřičetnosti obžalované, jak plyne i z jednoznačných závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie.
26. **Při rozhodování o druhu a výměře uložené sankce**, soud přihlédl ke všem skutečnostem uvedeným v § 38 a § 39 trestního zákoníku. S ohledem na shora uvedenou právní kvalifikaci jednání obžalované, byla tato ohrožena podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku trestem odnětí svobody v délce 10 až 18 let. Vzhledem k okolnostem případu, jakož i osobě obžalované, a uvážení okolností polehčujících i přitěžujících, uložil soud trest na samé dolní hranici zákonné trestní sazby. K osobě obžalované je třeba říci, že není osobou kriminálně zavadovou a vytýkané jednání je bezpochyby v trestněprávním smyslu excesem z jejího života. Ze závěrů znaleckého zkoumání k osobě obžalované i plyne, a soud tento závěr beze zbytku přejímá, protože je v souladu i s ostatními učiněnými důkazy, že obžalovaná není osobou, která by vyžadovala resocializaci do běžného života, a to zejména bude-li žít ve stabilním prostředí, tzn. i v zajištěném rodinném zázemí bez tak toxického vztahu v jakém žila převážně se zemřelým. Na obžalovanou se hledí jako na netrestanou, v minulosti má toliko jedno starší odsouzení pro bagatelní majetkovou trestní činnost, ke kterému již nelze nyní přihlížet. Soud naopak jako nikoliv podstatnou polehčující okolnost nevzal doznání obžalované, zejména při vědomí toho, že obžalovaná v přípravném řízení fakticky nevyprávěla. Naopak jako důležitou polehčující okolnost soud bere v potaz upřímně projevenou lítost obžalované, a to u každého probíhajícího hlavního líčení, kdy bezpochyby se nejedná jen o lítost nad sebou samou, jak bývá v trestním řízení časté, ale jednalo se opravdu o projevenou lítost a zármutek nad ztrátou svého partnera. Obžalovaná je do jisté míry potrestána nejenom ukládaným nepodmíněným trestem odnětí svobody, ale i právě i tím, že svým zaviněným jednáním připravila o život osobu sobě velmi blízkou. Soud dále vyhodnotil i rodinné zázemí a skutečnosti, které uvedla obžalovaná ke svému životu ze svého dětství, nicméně neshledal (přes nelehké životní zkušenosti), že by obžalovaná žila například v tíživých osobních poměrech, ostatně například matka obžalované je s ní v pravidelném kontaktu, účastnila se opakovaně i hlavních líčeních, babička obžalované se jako pěstounka stará o dítě obžalované, a nelze tak jistě říci, že by obžalovaná žila v rozvráceném a tíživém rodinném zázemí bez podpory. Soud naopak u obžalované neshledal zásadní přitěžující okolnosti, byť si je vědom přestupkových řízení vedených proti obžalované, kdy ovšem toliko dvě z těchto řízení skončila, a to již před několika lety, potrestáním a nadto jen symbolickým (napomenutí a pokuta 800 Kč). Jednalo se ovšem o přestupková jednání spočívající v napadení jiné osoby a vyhrůžkách a i při vědomí závěrů znaleckých zkoumání k osobě obžalované je zřejmé, že tato má jisté sklony k emociálně nestabilnímu jednání, zejména ve stresových situacích a soud i při tomto vědomí pečlivě zvažoval závažnost těchto skutečností a případné uložení trestu mírně nad dolní hranici zákonné trestní sazby. Po zvážení všech okolností výše uvedených však soud nalézací považuje za dostačující trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, který je trestem spíše mírným, nikoliv však dle názoru soudu nepřiměřeně mírným. V souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku byla obžalovaná zařazena pro výkon trestu do věznice se zvýšenou ostrahou, soud nyní neshledal důvody pro zařazení do jiného typu věznice. Soud dále dle návrhu rozhodl o trestu propadnutí věci, tedy předmětného kuchyňského nože, jakožto nástroje trestné činnosti podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

27. K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu nemajetkové újmy připojila matka zemřelého A.K., která požadovala v trestním řízení po obžalované částku 5 000 000 Kč, kdy toto připojení učinila řádně a včas, tedy plně v intencích § 43 odst. 3 trestního řádu. K nároku poškozené je třeba říci, že poněkud překvapivě nebyla zastupována zmocněncem v trestním řízení, svůj nárok tak podrobněji nepopsala, soud nalézací ovšem nehodlal postupovat ve věci přehnaně formalisticky (i při vědomí návrhové povahy adhezního řízení) a postupoval ve věci návrhu pozůstalé matky ve smyslu § 59 odst. 1 tr. řádu. A.K. byla i u hlavního líčení vyslechnuta k povaze a kvalitě vztahu se svým synem.
28. Podle ustanovení § 2959 občanského zákoníku odčiní škůdce při usmrcení nebo zvlášť závažném ublížení na zdraví, duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké, peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad služnosti. Na tomto místě nalézací soud poukazuje na stále čtenější a do jisté míry ustálenou judikaturu, která se danou problematikou stanovení výše nemajetkové újmy zabývá. Je tak možno odkázat například na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2016 sp. zn. 4 Tdo 1402/2015, kde byl vysloven názor, že jako ospravedlnitelné se jeví stanovení výše náhrady v základním rozpětí mezi 240 000 Kč až 500 000 Kč, a to pro skupinu citově nejbližší spjatých osob, jakými jsou rodiče, děti a manželé. Dále pak na novější rozhodnutí téhož soudu ve věci 25 Cdo 894/2018 ze dne 19. 9. 2018, podle kterého se za základní částku náhrady pro skupinu citově nejbližší spjatých osob stanoví částkou ve výši dvacetinásobku průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené mzdy zaměstnanců v roce předcházejícím úmrtí, za rok 2020 tedy více než 712 000 Kč. Nalézací soud pak v tomto ohledu považuje za počáteční bod určující peněžitou náhradu nemajetkové újmy pro typové (neutrální) případy v rovině vztahu rodič – dospělé dítě částku nejméně 500 000 Kč.
29. V souladu s rozhodovací praxí Ústavního soudu (např. nález sp. zn. I.ÚS 2844/2014 ze dne 22. 12. 2015) je třeba vždy vycházet z konkrétních okolností případu a posuzovat zpřísnující či naopak zmírňující kritéria, která umožní shora stanovenou hranici modifikovat. Tato kritéria vycházejí z posouzení všech okolností případu, které povede k přiznání, co možná srovnatelných částek za objektivně obdobné újmy. Za okolnosti, které je třeba zkoumat na straně poškozeného (pozůstalého) jsou považovány zejména intenzita vztahu se zemřelým, rozdíl v jejich věku, otázka hmotné závislosti pozůstalého na usmrcené osobě a rovněž případné poskytnutí jiné satisfakce. Pro výši náhrady je kvalita vzájemného vztahu klíčová. Naopak za okolnosti na straně osoby odpovědné (původce zásahu) jsou označovány postoj pachatele (projevená lítost, náhrada škody, omluva, apod.), dopad události do jeho duševní sféry, jeho majetkové poměry a rovněž míra zavinění, event. míra spoluzavinění z usmrcené osoby. S takovými kritérii se pak nalézací soud plně ztotožňuje a při svém rozhodování z těchto důsledně vycházel.
30. Je tak na místě konstatovat, že zemřelý M. Z. byl jedním ze 4 dětí pozůstalé matky A. K., jejich vztah se po stránce vztahové a citové označit jako běžný, byť soud vzal na vědomí, že zemřelý byl přinejmenším dvakrát vazebně trestně stíhán, žil střídavě i v zahraničí a nebyl tak po dosažení zletilosti v denním kontaktu se svojí matkou. Pozůstalá matka nebyla na synovi nijak existenčně závislá, naopak to byla ona, kdo synovi příležitostně ekonomicky pomáhala (soud si je ovšem vědom toho, že se nejedná o nic výjimečného). Pokud jde o poskytnutí jiné satisfakce, tak obžalovaná se sice osobně neomluvila pozůstalé, nicméně u soudu opakovaně projevovala i v přítomnosti pozůstalé lítost nad tím co se stalo a vysloveně i uvedla, že se nemůže podívat matce zemřelého do očí. Jistá míra jiné satisfakce tak byla pozůstalé poskytnuta. Peněžité plnění obžalovaná neposkytla dosud žádné. Soud vyhodnotil i majetkové poměry obžalované, která sice je aktuálně vazebně trestně stíhána a je reálně ohrožena vysokým nepodmíněným trestem odnětí svobody, nicméně je osobou stále ještě velmi mladou, v dobrém zdravotním stavu, připravenou a ochotnou se začlenit do běžného života, včetně toho být ekonomicky aktivní. Při vědomí všeho výše uvedeného tedy soud považuje za nepřiměřeně vysoký požadovaný nárok pozůstalé ve výši 5 000 000 Kč, a za zákonný požaduje nárok vycházející ze základní výměry stanovené na nejméně 500 000 Kč, kdy s ohledem na popisovaný charakter a intenzitu vztahů pozůstalé a zemřelého syna, i s ohledem na jistou míru jiné satisfakce již poskytnuté, soud moderoval tento nárok o 20 % níže,

tedy na 400 000 Kč. Ve zbytku nároku odkázal poškozenou s jejím nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno podat odvolání** do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba, oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 tr. ř.).

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení které mu předcházelo vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného (§ 249 odst. 1, odst. 2 tr. ř.).

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání (§ 253 odst. 3 tr. ř.).

Brno 6. října 2021

Mgr. Roman Kafka, v. r.
předseda senátu